

”Mänskliga koder, tillit, nätverk – ingenting fick vi med oss som fosterbarn”

Att vi blev placerade som barn har fått många olika konsekvenser i våra vuxna liv. Vi har svårt med relationer och blir lätt utnyttjade. Känslan av att vara utanför försvinner inte.

Vi behöver prata om detta med koder. Koder som vi får med oss i unga barnår, som påverkar oss livet igenom och ger oss större utmaningar än andra. De där koderna som sätter ett värde på oss, vi som blev placerade som barn och hamnade under kommunal och statlig vård.

Det lades mycket fokus på att vi skulle bli goda samhällsmedborgare och uppträda ödmjukt mot de flesta under vår uppväxt. Det har ofta gjort att vi sätter andras behov före våra egna. Vi får lära oss att andra är viktigare och kommer före oss själva. Vi fortsätter att sätta vårt låga egenvärde i andra hand, långt upp i livet eller till och med genom hela livet.

Vad många av oss fått med oss när vi placeras av stat och kommun redan i början av våra liv, kan vara PTSD, posttraumatisk stressyndrom. Det ger oss en fysisk skörhet och många av oss lever med kroniska sjukdomar.

För att navigera rätt i vuxenlivet måste man ha en bra och tydlig ”kompass”. Men avsaknad av positiva erfarenheter och mänskligt varmt bemötande har skapar en misstro till andra och vår kompass visar fel.

Många av oss blir utnyttjade av dem som finns runt oss, vilket ytterligare minskar vår tilltro till världen och mänskligheten. Vi verkar i mångt och mycket fungera som

projektiler för många med dåliga eller onda avsikter eller agenda.

Det är här vår "otur" kommer in. Vi kan ha otur med det mesta och på de flesta viktiga områden, som relationer, jobb och bostad. Vi kämpar med en otillräcklig anknytning till de närmaste, vi bor i de sämsta av bostäder med fukt och kemikalier som gör oss sjuka.

Samma sak i yrkeslivet där vi ses som arbetsvilliga inom yrken som är ganska krävande. I relationer har de flesta av oss inte några framgångsrika kärlekshistorier flera generationer bakåt att ta lärdom av. Vi ger oss ofta in i dysfunktionella relationer där vi utvecklar en föräldra- barnrelation, med vårdnadstvister som resultat. Här slår vår situation som ensamma individer igenom med full kraft, särskilt om den andre partnern har en större anhörigfamilj så är vi förlorare igen. Inte heller här har vi en trygg socialt stöttade familj, den ack så viktiga del av familjeband som vi kan vila i och lita på. Behöver vi söka hjälp och råd eller om den andra partnern blandat in myndigheter, kan vi få det serverat så där rakt av att – "ah du har själv varit fosterhemsplacerad."

Att få höra från sin omgivning att man ständigt har otur ger ingen social framgång, man drar sig gärna för att redogöra för sitt liv i sociala sammanhang. Man drar sig undan.

Hos oss hänger inte många familjeporträtt – det första som människor utan våra erfarenheter letar efter vid ett hembesök. Vi har inga direkta möjligheter till miljöombyten som är så viktiga.

Över oss trillar inga arv i form av båtar, hus eller bilar, nej det ska kännas av att vi inte är som andra. Vi kan ha bekanta som har flera boenden att välja mellan.

Det kan vara så att de som är avlönade för att se till din ekonomiska situation, som gode män och överförmyndare, upprättar handlingar i ditt namn där dina tillgångar skänks

bort till närstående.

I mångt och mycket är vi mera konjunkturkänsliga och utsatta än andra. Vi får lära oss att snabbt anpassa oss efter omständigheterna, vilket ofta ses som att vi är "konstiga" eller står utanför sammanhangen. Vi får väldigt lite uppbackning och det kan kännas som om olyckskorparna bara står och väntar på minsta lilla felsteg. Så är ofta känslan i våra liv.

Skam och skuld följer oss som trogna tjänare livet igenom, stigmatiserandet och utanförskapet likaså.

Sagan om Askungen är för oss en sannsaga, nedskriven av någon som såg det saknade människovärdet hos ett barn som förlorat delar av sitt ursprung. Kanske väntar vi förgäves hela våra liv på Prinsen.

Vuxna fosterbarn av idag